

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

8. An Pontifex dispensando sine causa peccet mortaliter vel venialiter? Et an Princeps secum dispensan in legibus, quas ipse debet ex honestate observare, peccet mortaliter, vel venialiter? Et ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

... clericali, quia ius Ecclesiasticum petens distinctionem personalem inter dantem, & accipientem, non potest generaliter id decideri, sed in casu speciali collationis Beneficiorum, ad vitandum perniciosum Praelati exemplum.

Secundo infertur, idem dicendum esse de Praelatis Regularibus, siue Generalibus, siue Prouincialibus, siue Praepositis localibus, qui toti domui praesunt, & eorum abentium Vicegerentibus, vt sunt Vicerecores, Viceprocuratores, hi enim omnes possunt secum dispensare in omnibus iis, in quibus possunt cum laicis: quia hi omnes iurisdictione quasi Episcopali funguntur in suos Religiosos; vt probat Nauar. lib. 1. cons. in 2. edit. tit. de tempor. ord. cons. 36. n. 1. & in Sum. c. 12. n. 75. Et ratio est; quia sunt Praetores ordinarij suorum Religiosorum, sicut Episcopi Saeclularium: ergo idem dicendum est de ipsis, quod de Episcopis diximus supra.

Et tandem idem dicendum est de habente tantum potestatem delegatam ad dispensandum in vniuersum cum aliqua Communitate, cuius ipse est pars, necum cum aliqua Communitate, cuius ceteri ex ea quodlibet, possit in iisdem rebus secum quoque dispensare; tum quia potestas illa non est limitata; tum etiam, ne peioris conditionis sit, quam ceteri ex ea Communitate: denique quia procedit eadem ratio in Superioribus ponderata in fauorem Ordinarij, nempe, ipsum Dispensantem cum eadem Communitate, posse quoque illa dispensatione frui. Secus vero dicendum existimo quando quis haberet limitatam potestatem dispensandi cum certis personis, vel cum determinato numero personarum, quantum illis non exprimitur; tunc enim nequiret secum dispensare. Prior pars constat, quia potestas illa non extenditur ultra concessionis limites. Cum ergo sit ad certas personas, in quibus ipse non comprehenditur, non potest erga seipsum. Posterior vero pars probatur, quia cum sit ad certum numerum personarum restricta, non videtur mens concedentis, vt in eo comprehendatur ipse Delegatus. Item, quia deficit ratio potissimum supra ponderata in habente potestatem dispensandi cum aliqua Communitate, cuius ipse est pars: nam in casu nostro, nulla Communitas ei subest, cum qua dispensare possit, sed tantum potest cum numero determinato.

RESOL. VII.

An Pontifex possit dispensare sine causa, & dispensatio sit valida? Ex part. 8. tr. 3. Resol. 4.

§. 1. Vidam negant, inter quos refertur Fortunius Garcia in reper. l. Gallus. §. & quid sit tantum, num. 296. & 297. col. 135. ff. de liber. & postum. vbi ait, cum iniustum sit Principem contra leges dispensare sine causa, se nescire, quomodo id efficere possit: nec quoad veram iustitiam securum esse, cum quo ita dispensatur. Et Mendoza 1. de pactis quasi. 2. num. 35. & quando dispensatio est magni momenti, ita vt noccat, idem tenet Menchaca lib. 1. questionum illustrum, cap. 15. num. 16. & c. 26. num. 26. & non valere in foro conscientiae; sed in externo, tenet Loarez de matrim. Regis Angliae dub. 4. num. 14. & 15. eandem sententiam tenuere Bernard. Hypolyt. & Iason apud Covarruiam 2. part. de Matrim. c. 6. §. 9. num. 8. & Azorem tom. 1. lib. 5. cap. 15. question. 3. eandem in manuscriptis secutus fuerat Vasquez, sed in codicibus impressis, disput. 178. c. 3. ex professo quidem eam explicuit, confirmauit, & defendit.

2. Et ratio est, quia dispensatio Papae in lege propria procedit a potestate clauum, quae est ministe-

rialis, & data Pontifici in aedificationem, & non in destructionem: & ideo non est data, vt ea quispiam ad libitum abutatur, sed sub certa regula, & mensura ad bonum commune pertinenti, sub qua non continetur illa dispensatio sine causa; erit ergo irrita, & rursus, cum sit contrarium ius diuinum, quod prohibet, sine causa dispensare in iure humano.

3. His tamen non obstantibus, affirmatiuae sententiae adhaerendum esse puto, quam ipse Vasquez fatetur esse communem inter Theologos, & illam ex neotericis tenet Paulus tom. 1. tract. 3. disput. 6. punct. §. 1. num. 1. qui citat Suarez, Sanchez, Salas, Pontium, & Covarruiam, quibus ego addo Granadum in part. 2. controuers. 7. tract. 3. part. 2. disp. 7. sect. 3. num. 26. Valentianum tom. 3. disp. 5. q. 2. punct. 2. Sotum de Iust. lib. 1. q. 7. art. 3. Sancium in selectis, disp. 54. n. 38. Aragon. in 2. 2. q. 89. art. 9. Henriquez lib. 5. c. 22. n. 5. Mosseium in summa tom. 3. tract. 10. cap. 4. n. 51. & alios penes ipsos.

4. Probat hanc opinio, quia lex pendet ex voluntate imponentis illam: ergo si ipsemet voluntate sua respectu alicuius aufert illam, ablata manet respectu illius, licet fortasse peccet eam auferendo: vnde glossa l. delegati ff. de penis, ait vt lex positua non liget, est in Principe pro ratione voluntas.

5. Probat secundò quia alios obligari, & hunc non obligari ex voluntate Principis sine causa rationabili, non sunt res incompatibiles ex terminis, nec potest satis ostendi, vnde habeant incompatibilitatem: quia esto peccet Princeps eximendo aliquem sine causa; tamen non inde sequitur, exemptionem esse nullam: nam etiam peccat dando beneficia indignis, aut minus dignis, & alia multa faciendo, quae tamen valida sunt: & sicut aliquis potest male vti dominio proprietatis prodigè donando, & aliis modis, tamen facta tenent: ita potest Princeps male vti potestate, & dominio iurisdictionis in distributione officiorum, honorum, vel onerum (in quibus leges, & mandata comprehenduntur) ita tamen, vt factum teneat.

6. Probatur tertio; quia quando duo habent eandem causam dispensationis, & non est contra bonum commune dispensare cum vtroque, si dispensetur cum vno, & non cum altero, dispensatio est valida, quatinus alteri nonnulla irrogetur iniuria, & is, cum quo non dispensatur, iure offendi possit: ergo similiter, si omnibus eandem causam obligationis habentibus, aliqui obligentur lege, & alij non siue in principio, siue postea, factum tenebit, esto contineat aliquam iniuriam, & offensionem eorum qui lege obligantur.

7. Restat modò respondere ad argumentum contrarium superius positum; ideo dico iure quidem diuino prohibitam, sed non irritam esse dispensationem in propria lege sine causa: sicut lex diuina naturalis diuites astringit ad superflua in graui necessitate pauperibus eroganda: non tamen reddit irritam retentionem. Et potestas clauum, quamuis sit veluti ministerialis, & instrumentoria in ordine ad dispensationem in votis, & indulgentiis, & iuramentis; tamen in ordine ad dispensationem in propria lege est principalis, & ideo, licet sine causa dispensatio in propria lege fiat, & dispensans peccet, tamen dispensatio tenet.

RESOL. VIII.

An Pontifex dispensando sine causa peccet mortaliter, vel venialiter. Et an Princeps secum dispensans in legibus, quas ipse debet ex honestate obseruare, peccet mortaliter, vel venialiter.

Et

DE LA N E
Omnia
I O. III. IV. V
E III

Et inferitur subditum petentem dispensationem sine causa peccare eodem genere peccati, quo peccat Superior illam concedens.
 Cap.ingere autem potest, ut excusetur subditus, si ignorantia inuincibili labore, & non excusetur Superior, cognoscens causam non adesse, & è contra. Ex part. 8. tr. 3. Ref. 6.

fando sine causa peccare tantum venialiter, secluso scandalo, & damno notabilium aliorum. Probatur; quia non videtur grauis deformitas partem totam non se conformare. Ergo secluso scandalo, & damno alieno, non est graue peccatum sine causa dispensationem concedere. Quocirca, si concessa dispensatione sine causa, sumerent dispensati occasionem grauem contemnendi legem; tunc certe teneretur Princeps sub mortali dispensationem talem negare. Et idem est, & graue damnum Ecclesie, vel subditis ex tali dispensatione proueniret, & sine dubio proueniret, si cum Sacerdote absque vlla causa dispensaretur in coeli habitu, vel in recitatione continua horarum, vel in pluralitate beneficiorum. Et ex his soluitur fundamentum contrarium: idè enim Concilium prohibet grauitè dispensationem sine causa, quia ex illa oriuntur supradicta incontinentia. Quare in casu, in quo illa sequuntur, erit mortale. Adde inferioribus præcipi grauitè posse, ne dispensationem sine causa concedant, quia hi mortaliter peccant, ut dicimus, eò quòd nulla sit dispensatio.

7. Ex his inferitur, Principem secum sine causa dispensantem in legibus, quas ipse debet ex honestate obseruare, peccare mortaliter, vel venialiter, iuxta diuersas sententias nuper relatatas, quia iure naturæ tenetur non discordare à subditis sine causa. Quòd si dicas, postea secum dispensatione, iam discedit cum causa, obstat, quia hanc dispensationem concedere sibi non potest, & concessam tenetur reuocare. Secundo inferitur subditum petentem dispensationem sine causa peccare eodem genere peccati, quo peccat superior illam concedens, quia petit rem intrinsecè malam. Contingere autem potest, vt excusetur subditus, si ignorantia inuincibili labore, & non excusetur superior cognoscens causam non adesse. Et è contra contingere potest, vt excusetur superior putans esse causam; cum tamen subditus non excusetur, qui optime nouit causam, non adesse. Sic Suarez lib. 6. c. 2. §. 8. n. 12. & 13. Basil. & Leon. lib. 8. c. 14. n. 5. Et ita hanc sententiam tenet Pontius, Salas, Valentia, Nauarrus, Sanchez, quos citat, & sequitur Palaus tom. 1. tract. 3. diff. 6. punct. 6. §. 1. n. 5. quibus ego addo nouissimè Tannerum in part. 2. diff. 5. sect. 7. dub. 2. n. 29. Layman. lib. 1. tract. 4. c. 22. n. 13. Reginaldum tom. 2. lib. 3. cap. 26. num. 195. Molfesum in summ. tom. 1. tract. 4. cap. 12. n. 27. Escobar in Theolog. moral. tract. 1. exam. 16. cap. 44. n. 124. Merollam tom. 3. c. 6. dub. 21. num. 293. Opatouium de Sacram. tract. de Marimon. diff. 4. quest. 18. n. 66. & Trullench. in Decal. tom. 1. lib. 3. c. 2. dub. 7. n. 28.

8. Et tandem non deseram hic apponere verba Villalob. in summa tom. 1. tract. 2. diff. 41. num. 6. sic asserentis. *El superior que dispensa en su propia ley, sin causa, peca, como dizen santo Thomas, Soto, Cordoua, Couarr. y otros. El fundamento es, porque la tal dispensacion es contra el buen gouerno, y en agrauio de los otros que quedan obligados à la ley; y assi esta tal dispensacion, mas se ha de llamar dispensacion, como dizen Arceobispatos, y Iuan Andrés.*

9. *T no obsta contra la conclusion de Vir, que el Papa dispensa muchas vezes sin causa en grados prohibidos: porque de verdad no dispensa sin causa, que la causa en tal caso es el mas dinero que da para los gastos de la Iglesia, el que pide la dispensacion sin causa: como tambien se da causa de las Indulgencias que se conceden en la Bulla, la limosna, que se da, con la qual y las demas, se junta un tesoro para defender la Iglesia de los enemigos: lo qual todo es muy importante al bien comun.*

10. *La duda es entre los Doctores, que pecado sea el dispensar sin causa en la propia ley, & Couarrunas dize, que por ventura muchas vezes es pecado mortal:*

Sup. hoc in Ref. 1. post seq. 8. ut in principio, & supra in tr. 1. Ref. 7. & ex Ref. 102. leg. §. sed quia, in fine, ver. Imo Ariaga, & in to 4. tr. 7. Ref. 27. §. 2. Vide ibi à lin. 8. & ver. Imo, & ibi in tr. 6. Ref. 70. §. vlt.

§. 1. **E**st mortale fatentur non pauci, quia est & contra iustitiam distributiuam, vel legaleam & quia ex se multum derogat communi bono, & occasionem præbet, vel leges parui pendatur, & violentur. Vnde Tridentinum sess. 25. cap. 18. de reform. ait, sine causa dispensare nihil aliud esse, quàm vnicuique ad leges transgrediendas aditum aperire, & cuique ad leges transgrediendas aditum aperire, & confirmatur, quia sine malitia extrinseca ex propria materia potest talis culpa esse grauis, vt dispensare in pluralitate beneficiorum, in coelibatu Sacerdotum, in obseruatione Quadragesimæ, & similibus, quæ ad graues Ecclesie obseruationes pertinent: ergo ex proprio genere talis culpa grauis est. Et ita hanc tenet Suarez de legibus, lib. 6. c. 18. num. 17. Couarrunas in 4. Decret. 2. part. cap. 6. §. 9. num. 7. Sanchez sibi contrarius, vel le retractans, in opus. lib. 5. cap. 1. dub. 5. num. 6. Malderus in part. 2. quest. 97. art. 2. dub. 2. post. 1. conclus. & Granadus in part. 2. controuers. 7. tract. 3. part. 2. diff. 17. sect. 3. num. 24. qui hanc rationem adducit; quia argumenta superius adducta probant esse grauem inordinationem in eo, quòd superior sine causa relaxet legem suam in materia graui, & alioqui si solum esset culpa venialis, non tam expressè Concilia causam exigerent ad dispensandum, nec tantam curam adhibent Pontifices in eo, quòd ordinarij verificent causas dispensationis.

2. Et post hæc scripta inueni hanc sententiam docere Gordonum in summ. lib. 2. q. 15. c. 5. n. 1. vbi sic ait: Dicendum primo est, non posse legislatorem vllum (etiamsi supremus sit) licitè dispensare in lege sua, absque iusta causa, multo minus in aliena; est D. Thomæ asserit. 1. 2. q. 97. art. 3. quem sequuntur alij Theologi, cum Caietano q. 96. art. 4. & Sot. 1. de iustit. q. 7. art. 3. & in hanc communem sententiam Nauarrus cap. si quando s. de rescript. except. 8. n. 13. & recentiores consentiunt. Ratio est, quia vt legistatores leges debent statuere, (non certè ob suam priuatam utilitatem) sed ob bonum publicum; ita quando cum hoc, vel illo dispensant sine vlla iusta causa, tunc & officium bono communi, & imprudenter agunt, abutentes suo munere, & legem minuentes inuicem ad bonum publicum.

3. Est autem hoc peccatum mortale ex genere suo, nempe quòd intra propriam speciem potest esse mortale ex grauitate materia. Exemplum clarum dant Theologi, cum quis sine causa dispensat de recitandis precibus Canonice. Ita Caietanus in summ. verb. dispensatio.

4. Deinde certum est hoc esse contra iustitiam legaleam, & distributiuam, præsertim dum legislator absque vlla causa personas excipit: violata autem iustitia constituit ex genere suo peccatum mortale, ex recepta Theologorum doctrina. Continget tamen interdum hoc peccatum esse veniale; scilicet in leuioribus legibus ex leuitate materia.

5. Ex his facile colligo, subditum posse grauitè peccare, si absque causa petat talem dispensationem; quòd contingit, quando nititur sciens & prudens inducere ad id Prælatum, quia cooperatur ad mortale peccatum. Hacque Gordon.

6. Sed ego negatiuam sententiam docui in part. 1. tract. 10. resol. 35. Dico igitur Pontificem dispen-

Sup. aliena infra in fine §. Sed ego, huius Ref. & infra in Ref. 35. §.

Sup. hoc infra in hac ip. famet Ref. §. Ex his inferitur, ad medium, à ver. Et contra, & in aliis eius annot. Et

Ref. 6. in hinc. ius. 4. ego. hanc. quærit.

Sup. hoc in fine. hanc Ref. ad lin. 8. aliis eius. not. Et post. tento in §. Ex his inferitur, in Ref. lin. 8. & conuenit & figurat. in Ref. 35. §.

Sup. hoc infra in fine. præ in hanc Ref. 35. §. 1. & 2. & 3. & 4. & 5. & 6. & 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12. & 13. & 14. & 15. & 16. & 17. & 18. & 19. & 20. & 21. & 22. & 23. & 24. & 25. & 26. & 27. & 28. & 29. & 30. & 31. & 32. & 33. & 34. & 35. & 36. & 37. & 38. & 39. & 40. & 41. & 42. & 43. & 44. & 45. & 46. & 47. & 48. & 49. & 50. & 51. & 52. & 53. & 54. & 55. & 56. & 57. & 58. & 59. & 60. & 61. & 62. & 63. & 64. & 65. & 66. & 67. & 68. & 69. & 70. & 71. & 72. & 73. & 74. & 75. & 76. & 77. & 78. & 79. & 80. & 81. & 82. & 83. & 84. & 85. & 86. & 87. & 88. & 89. & 90. & 91. & 92. & 93. & 94. & 95. & 96. & 97. & 98. & 99. & 100.

mortal: mas yo tengo por mas probable, que de ordinario no es mas que pecado venial: sino es en caso que huiesse grave dano de otros, o escandalo. Ita ille, & ego.

11. Ad argumenta verò contraria, respondeo, non omne peccatum contra iustitiam distributivam (contra quam solum directè, & per se limitat hoc pactum) esse ex genere suo grave, & mortale: sed ea tantum, in quibus reperiri potest materia gravis, seclusis scandalo, & aliis incommodis extrinsecis. Hanc autem materiam gravem negamus hic reperiri posse, nisi recurremus ad scandalum, & alia incommoda extrinsecis; nam iniuria iniquitatis, quæ fit inter subditos, si aliquis sine causa ab onere legis liberetur, cum per se non cedat in maius onus alterius, vel in aliud damnum, levis est in tota latitudine propria: secus ea, quæ interuenit in distributione honorum & dignitatum, nam per se tribui minus digno cedit in magnum damnum dignorum, Reipublicæ, & Ecclesiæ.

12. Ad primam confirmationem ex Tridentino sumptim respondeo, dispensate sine causa esse aliquam occasionem violandi legem, & interdum esse tantam, vt sit scandalum, & peccatum mortale: id tamen esse per accidens; ob hæc tamen incommoda extrinsecis grauius prohiberi potest, dispensate sine causa, quando illa timentur. Inferioribus etiam grauius præcipi potest, n2 in legibus superiorum sine causa dispensent: quia id ex genere suo mortale est, cum tales dispensationes sint nullæ.

13. Ad secundam confirmationem, iam dictam est, dispensationem sine causa in illis graue peccatum esse propter dedecus, & damnum Ecclesiæ, vel status Ecclesiastici.

RESOL. IX.

An si Superior dispenset in propria lege sine causa peccet mortaliter? Idem queritur de subdito dispensationem petente sine causa, & illa utendo. Ex part. 1. tr. 10. Ref. 35.

§. 1. Aliqui respondent esse posse, ex genere suo, peccatum mortale: & pro hac sententia Sanchez de mar. tom. 3. disp. 18. n. 6. citat Caietan. Armillan, Ledesimam, Vegam, Rodrig. & alios. Idem etiam docet Gran. contr. 7. tr. 2. p. 3. disp. 17. sect. 3. n. 24. Sed tu tenè contrariam sententiam, quam docet citatus Sanchez n. 7. Valentia tom. 2. disp. 7. q. 5. punct. 5. & alij, quos citat, & sequitur Salas de legib. disp. 20. sect. 5. n. 54. & 55. quibus ego addo Villalobos in sum. tom. 1. tr. 2. dub. 4. n. 6. ita asserentem: Duda es entre los Doctores, que pecado sea el dispensar sin causa en la propia ley, Couart. dize, que por ventura muchas vezes es pecado mortal: mas yo tengo por mas probable, que de ordinario no es mas que pecado venial, si no es en caso, que huiesse grave dano de otros, o escandalo. Ita ille. Itaque, secluso scandalo, & graui aliorum damno, non est peccatum mortale dispensare, seu petere dispensationem, & illa vti sine iusta causa: imò ego puto probabiliter, non peccare neque venialiter, si aliquis vtiatur dispensatione obtenta sine iusta causa: quia, cum talis dispensatio sit valida, nulla amplius legis obligatio remanet, cuius transgressio ad culpam venialem obligare possit. Ergo, &c. Et hanc opinionem probabilem vocat Sanch. n. 10. & Salas vbi sup. & nouiss. Mald. in p. 2. q. 97. a. 4. quæ cit. Suar. & alios.

RESOL. X.

An dispensatio sine causa in lege propria, vel infæ Tom. 111.

rioris sit valida? Et an dispensans sine causa peccet mortaliter, vel tantum venialiter? Idem dicendum est de petente dispensationem sine causa. Ex part. 1. tract. 10. Refol. 32.

§. 1. Negatiuè respondent aliqui, quòs nouissimè sequitur Valquez in part. 2. tom. 2. disp. 178. cap. 4. per tot.

Sed contrariam sententiam communiter docent Doctores, quorum nomina inuenies apud Salas de leg. disp. 20. sect. 4. n. 37. & Suarez etiam de legib. lib. 6. c. 19. n. 6. & ex neoteris docet etiam hanc sententiam Pontius domarr. lib. 8. cap. 14. n. 7. Lorea in p. 2. tom. 2. disp. 27. & Villalobos in sum. tom. 1. tr. 2. dub. 41. n. 5. vbi sic ait: Quando dispensa el Papa en su propia ley, aunque sea sin causa, es valida la dispensacion. Esta conclusion es comun: el fundamento es, porque aquella ley era propia, y pende de su voluntad, la qva, puede mudar. Lo mismo se ha de dezir de Obispo, y del qualquiera Prelado, que dispensa en su propia ley. Ita ille.

2. Nota tamen hic obiter contra Suar. de leg. lib. 6. c. 18. n. 9. Valentiam tom. 2. disp. 7. q. 5. punct. 6. & alios, Superiorem dispensantem in propria lege, sine iusta causa, non peccare mortaliter, sed tantum venialiter; secluso tamen scandalo & graui alterius damno. Et ita docet Layman in Theol. mor. lib. 1. tr. 4. c. 22. n. 13. & alij penes ipsum, quibus adde Tannerum in p. 2. disp. 5. q. 7. dub. 2. n. 29. quod etiam verum est in petente dispensationem: nam tantum venialiter peccat; licet postea in vsu dictæ dispensationis sine iusta causa obtentæ, nullam culpam, etiam venialem, committat. Et ita ego sentio contra Laym. & Sanch. de mar. lib. 8. disp. 18. n. 12. & 13. ferus autoritate Mald. in p. 2. q. 97. art. 3. dub. 2. Suar. de ll. l. 6. n. 14. Azor. p. 1. l. 5. cap. 15. q. 3. & aliorum.

RESOL. XI.

An petens dispensationem à Superiore sine causa peccet mortaliter, vel tantum venialiter? Ex part. 8. tract. 3. Ref. 8.

§. 1. Respondeo id non esse mortale ex genere, licet possit esse mortale per accidens ratione scandali, vel damni Principis, aut aliorum, ita Nauar. præf. 9. num. 12. & cap. 12. n. 37. Sanchez 8. de marimon. disp. 18. n. 8. Probatur; quia Princeps dispensando sine causa, solum peccat venialiter ex genere, & per se; vt diximus: ergo & subditus petendo dispensationem solum peccat venialiter ex genere, & per se; secus per accidens: quo pacto possunt intelligi Petrus Ledesma, & Couart. supra.

2. Dices, si peccatum, est saltem veniale, dispensationem sine causa petere: ergo qui quotidie expressè petunt dispensationes sine causa à Pontifice concedi, ad euitanda dubia, quæ circa causarum, quæ allegantur, veritatem suboriri solent, peccant. Respondet Sanchez supra, & disput. 19. num. ultimo, quamuis non detur causa ex parte personæ, cum qua dispensetur, dari ex parte Pontificis, qui ad sumptus boni communis taxat aliquam pecuniariam compositionem. Adde, satis magnam causam esse conciliare animos Principum, & nullum dubium relinquere de valore dispensationis: quòd tamen esset, si nollet dispensationem absque causa, quæ narratur, vel taceatur, validam esse. Et ita nostram sententiam præter Doctores citatos, tenet etiam Valentia tom. 2. disput. 7. quest. 5. punct. 9. & Sor. de iust. lib. 1. quest. 7. art. 3. ait forsan non esse culpam lethalem.

RESOL.

UNIVERSITÄTS BIBLIOTHEK PADERBORN